

Но може би В мига взрив, щом роза зацвѣти-
духът ми пак ще се роди, на ново ще займугне -
За брата род! . . .

Трибрак същото за мен мислех с този
моя песен, разделихме си братска с поезия
и . . . не го видях повече - коварната болест
е задушила за винаги пламъка който от
моята кърва потискаше сърцето на евеа
поемъ Борисъ Смирненски, който ми беше
ще живее между тях, на които се бе офернал.
Създава не познава щото мечта да до-
живее до днешни дни да види осъществя-
вани мечти не, но сърцето му обитана
е нас.

Взривавам само, го при бомбардировки
през 1942 г. Това стихотворение - трибрак
заедно с много други вещи ми изгорена
и не мога да го представя днес на друга-
ри, но аз го предавам тук, каквито ми
е дало от Бр. Смирненски

Вечна слава на поезия Бр. Смирненски!

Васили

Евдокия Николова

декабри 1957 г.

букур, ул. 3 Крушова 15

Васили